

CAZ FREAROVÁ

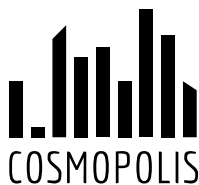
MALÉ SLADKÉ LŽI

Samozřejmě že mám svá podezření.
Hodně spekuju, především po bílém víně.
Ale když na to přijde, vlastně nevím nic.
Což se ale nedá říct o mém otci.

Caz Frearová

MALÉ SLADKÉ LŽI

CAZ FREAROVÁ

MALÉ SLADKÉ LŽI

Samozřejmě že mám svá podezření.
Hodně spekuluju, především po bílém víně.
Ale když na to přijde, vlastně nevím nic.
Což se ale nedá říct o mém otci.

Pro Alexe, Chessy, Fify, Williana a Micka

Úpoznornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

SWEET LITTLE LIES

Caz Frear

Copyright © Caz Frear 2017

Translation © Kateřina Elisová 2019

© Grada Publishing, a. s., 2019

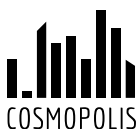
Z anglického originálu *Sweet little lies*, vydaného nakladatelstvím Zaffre Publishing v roce 2017, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Barbora Srncová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Ondřej Mikulecký

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2019 jako svou 7200. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-2780-1 (ePub)

ISBN 978-80-271-2779-5 (pdf)

ISBN 978-80-271-0637-0 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Jasně si vybavuju den, kdy jsme slyšeli o Maryanne, i když nevím nic o tom, co se jí stalo, ani o tom, jak odešla.

Nenabízím alibi. A také se nejedná o dobře nacvičenou obhajobu. Koneckonců já jsem nikdy nic vysvětlovat nemusela, na stupnici pravděpodobných podezřelých jsem stála těsně vedle babičky, takže jsme se vznášely někde mezi „směšným“ a „nemožným“. A přesto – abyste pochopili démony, kteří mě pronásledují, a i když v duchu policejní přísahy tvrdím, že tomu věřím – cítím, že je nutné, abych vyjasnila, že nevím nic o tom, co se stalo Maryanne Doyleové, dívce, která si šla do obchodu Riley's pro lak na vlasy, a už se nikdy nevrátila.

Samozřejmě že mám svá podezření.

Hodně spekuluju, především po bílém víně.

Ale když na to přijde, vlastně nevím nic.

Což se ale nedá říct o mém otci.

1998

Byl 31. květen 1998 a my jsme se už týden bezcílně poflakovali po Mulderrinu. Bylo mi osm, měla jsem nadváhu, hřívu mastných kudrnatých vlasů a puslu plnou rozviklaných zubů. A jsem si téměř jistá, že jsem na sobě měla své tričko s Pokémony. Doma v Londýně se moji kamarádi chystali po prázdninách zpátky do školy, ale táta nám právě mezi sousty, kdy ukusoval toast, oznámil, že máme „zvláštní dispensi“ zůstat u babičky ještě jeden týden. Načež si s mojí starší sestrou Jacqui vítězoslavně plácli dlaněmi a od maminky si vysloužil plácnutí po tváři.

Ve snaze rozptýlit napětí, kterému jsem nerozuměla, jsem zvedla hlavu od taštiček se sladkou polevou. „Mami, co znamená dispense?“

Máma si vykasala rukávy jako nějaký vazoun, který se chystá začít hospodskou rvačku. „Podívej se do slovníku, holčičko. Najdeš to někde u slov ‚blamáž‘ a ‚dehonestovat‘.“

Jacqui se přes stůl natáhla pro jogurt a rozčuchané blondaté vlasy jí zakryly sebejistý úsměšek. „Znamená to, že táta ve škole řekl, ať se jdou vycpat.“

Máma si pohledem změřila tátu, jako kdyby byl kus zkaženého masa.

Tátu, ne Jacqui.

A pak byla všechno tátova chyba. Jacquiina nevymáchaná pusa. Noelovy známky. Moje nadváha. Dokonce i dobré věci, jako například dárky, které se objevovaly u našich postelí, nebo nová hi-fi souprava – podle táty opravdu špičková –, znehodnotily známky mámi na nesouhlasu. I tuhle návštěvu u babičky, první dovolenou po třech letech. „Tomu říkáš dovolená?“ zeptala se tenkrát, když jsme čekali ve frontě na loď v Holyheadu. „Bude to jen uklízení a vaření v jiném domě. V domě, kde není sušička nebo slušný vysavač.“

Jako bystrý malý politik, kterým jsem se naučila být, jsem zvážila odehrávající se scénu, nacpala jsem si krabičku s taštičkami za gumu v pase u legín a vypářila se. Dobře jsem si uvědomovala, že je jen otázkou času, kdy se zájem přesune na mě samotnou a z pasivního pozorovatele se stanu sedícím terčem. Když se máma takhle chovala, člověk vždycky musel našlapovat opatrně.

Další věci, které si pamatuju.

Toho dne jsem obědvala biskupský chlebiček. Čtyři tlusté krajíce velkoryse namazané opravdovým máslem. Babička se ráda dívala, když lidi jedli. A neustále si stěžovala, že jediný člověk, který jí kdy zavolá domů, je ta vychrtlá ženská ze sociálního odboru, kterou aby člověk celý den nutil, aby snědla aspoň jednu sušenku. „Ta není jako ty,“ řekla a nadšeně mi přisunula talíř sendvičů se šunkou, které byste nedali ani zápasníkovi. „A teď tě neodfoukne ani uragán, moje milá Catrino.“

Později, protože jsem se chovala slušně při mši (a neřekla jsem mámě o tom, že jsme se na zpáteční cestě zastavili u telefonní budky), mi dal táta dvě libry, abych si v obchodě Riley's koupila nějaké nálepky a sladkosti.

Ten samý den také ze skupiny Spice Girls odešla Geri.

Protože všichni, které jsem milovala, lidi i domácí mazlíčci, byli stále naživu a na svém místě, Geriin odchod byl v mém krát-

kém osmiletém životě první ztrátou, kterou jsem zažila. Prvním bodnutím zrady. S tou novinkou přišla Jacqui – prý skvělý tah pro holku z Anglie, když chce uspět v cizině. Pořád ji vidím, jak ke mně spěchá přes Duffyho pozemek. Ten skandál jí vyrazil dech, takže úplně zapoměla na image ledové královny, kterou si přisvojila od té doby, kdy se na začátku týdne setkala s Maryanne Doyleovou.

„Chápeš to? Ta mrcha! Tlustej zrzavej Jidáš! Prej přátelství, co nikdy neskončí! Jsi v pohodě, prcku?“

Zabořila jsem jí obličej do podpaží a naříkala veškerou silou a vytrvalostí dítěte trpícího kolikou.

„Můžeš zavolat na linku pomoci,“ řekla Jacqui a objala mě tak, jak dokážou jen starší sestry, přičemž mě přidusila v oblaku vůně z mentolových cigaret a parfému CK One. „Jestli budeš chtít, pak s tebou dojdou k telefonní budce. Nebo... mám takovej dojem, že jsem viděla tu holku... Maryanne, a ta má mobil. Možná by nám ho půjčila, kdybychom jí něco daly. Máš ještě ty dvě libry?“

Neměla jsem ani ty dvě libry, ani žádné samolepky nebo sladkosti, za které jsem je mohla utratit. Peníze jsem měla v ruce jen chvíli, než mi je vyrval Noel, můj starší bratr a monumentální kretén. Varoval mě, že se nedožiju devátých narozenin, jestli mě napadne ho prásknout. I když jsem si byla poměrně jistá, že by mi nijak neublížil – na to měl z táty moc velký strach –, samotná hrozba Noelovy přítomnosti s jeho červeným nosem, věčným popotahováním a ulámanými špinavými nehty stačily k tomu, abych mlčela. Po pravdě řečeno, většinou jsem si přála, aby byl mrtvý.

Takže ten den, kdy mamka plácla tátu, z Geri se stala zrádkyně a Noel mi ukradl úplatek za mlčení, tedy 31. května 1998, pro mě opravdu nebyl nijak skvělý. Vlastně jak jsem si zapsala do svého deníku, byl to „ten nejhorší den v historii celého světa“. Dokonce ještě

horší než tehdy, když jsem se pozvracela na eskalátorech v obchodním centru Brent Cross a Noel všem řekl, že mám AIDS.

Byl to tak příšerný den, že jsem si ani nevšimla, že se Maryanne ztratila.

Maryanne byla Jacquina kamarádka, nebo to aspoň Jacqui tvrdila. Nikdy jsem je neviděla vyměnit si nic jiného než divně vypadající jointy a urážlivé komentáře. Kdybych to měla shrnout, Maryanne se k Jacqui, která byla ve svých čtrnácti letech o tři roky mladší a která ještě ani nenosila opravdovou podprsenku, chovala přezíravě.

Slovo „přezíravě“ jsem si našla ve slovníku, když jednou večer Jacqui naštvaně přidusala k babičce a stěžovala si, že si Maryanne a její kámošky vyrazily s nějakými „idioty“, což pro ni znamenalo, že musela jít za tmy sama domů.

„Říkám ti, že ta Doyleovic holka se k citům ostatních staví přezíravě,“ řekla máma a míchala v hrnci horké mléko na babiččino kakao vylepšené brandy. „Její máma byla úplně stejná. I když Bůh mi odpusť, protože o mrtvých bych měla mluvit jen dobře.“

Já osobně jsem se k Maryanne přezíravě určitě nechovala. Od okamžiku, kdy jsem na ní poprvé spočinula pohledem, jsem zarputile pronásledovala to zářivé stvoření v šatech jako pro panenku a s náušnicemi, které připomínaly roztočený ohňostroj. Bez hlesu jsem stopovala Maryanne a její suitu, s úctou a bolestným ostychem, abych mohla udělat doslova a do písmene to, co mě udělat nechají. Ne že by mi někdy něco dovolily. Ve skutečnosti se moji existenci rozhodla uznat jen jednou, a to na farmářském trhu, který se konal každý pátek na náměstí.

Bylo to dva dny před jejím zmizením.

„Hej, líbí se mi tvoje víla Zvonilka,“ řekla a dotkla se malého růžového přívěsku, který mi visel na krku – dárek ke svatému přijímání

od vzdálené tety, která Ježíše moc nemusela. „Kde jsi k ní přišla? Je skvělá! Podívej, jak by se mi bezvadně hodila k piercingu, co mám v pupíku!“

Povytáhla si top a skupinka opilých kluků, kteří hltali hranolky z kornoutů, hlasitě požadovala, aby ukázala víc než jen ozdobu v pupíku. Maryanne to ale nijak nenaštvalo. Bleskově roztáhla dva prsty do V a pak se ke mně znovu otočila.

Maryanne nedostatkem obdivovatelů netrpěla. Měla lékořicově černé kudrnaté vlasy a růžové našpulené rty a většina kluků se vedle ní změnila v typické postavičky z animovaných seriálů – vytřeštěné oči, pára valící se z uší, bušící rudá srdce v hubených adolescentních hrudnících.

A vlastně to nebyli jen kluci.

Byli to i muži.

Manželé.

Tátové.

Tenkrát o prázdninách táta lhal. Jednalo se o velkou a hnusnou lež. Ten druh, o kterém dospělí vždycky tvrdí, že byste nikdy neměli říkat.

Ten druh lži, který vás bude vždycky pronásledovat.

Jen jediná osoba věděla, že se jedná o lež, ale osmileté děti se nepočítají, nemám pravdu? Osmileté děti jsou příliš zaneprázdněné svými samolepkami, sladkostmi, Pokémony a skupinou Spice Girls, než aby vůbec měly sebemenší ponětí, co se opravdu děje.

Táta o těch prázdninách udělal hodně chyb, ale jeho největší chybou bylo, že předpokládal, že být osmiletý se rovná být hloupý.

Protože já vím, že o Maryanne Doyleové lhal.

Vím to s větší jistotou než to, jak se jmenuju.

1

Čtyři odpoledne. Každé pondělí. Jednu hodinu. Příštích osm týdnů.

Ve zhruba stejném časovém rámci bych mohla dosáhnout něčeho hmatatelného, bez cizího přičinění a pomoci.

Mohla bych se naučit programovat jako každá správná osoba, která dospěla na prahu milénia. Nebo bych mohla zvládnout perfektní suflé.

Ale nemůžu změnit minulost. Nemůžu přepsat hrozný konec nebo smazat špínu. Tyhle příjemně laděné, dobře míněné odpolední rozhovory, které se konají každý týden, nikdy nemůžou vymazat vzpomínku na malé červené otisky nohou na krémových dlaždicích v kuchyni, ani nemůžou smýt zaschlou splenou krev z dětsky jemných vlasů. Nic, o čem se budeme v téhle místnosti bavit, nemůže změnit to, co se stalo. Čímž se to všechno stává poměrně nesmyslným. Jako by se jednalo pouze o každotýdenní pozvánku na můj vlastní večírek plný lítosti.

„Catrino, proč jste tady?“

Doktorka Dolores Allenová, která se chová přesně tak, jak se od ní za daných okolností čeká, se kradmo podívá na hodiny – v její profesi zcela charakteristický pohyb. Sleduju její pohled a zjišťuju, že mi zbývá osm minut.

Vezmu to stručně.

„Protože si detektiv šéfinspektor Steeleová potřebuje odškrtnout kolonku, problém přehodila na vás.“ Pootevřeným oknem slyším z dálky skupinku mrňat, jak mimo rytmus i melodii žvatlají koledu o oslíkovi. Ten zvuk mě nejdřív uklidňuje, ale s každou další disharmonickou notou jsem rozčilenější a rozčilenější.

„V podstatě si myslí, že si musím v hlavě něco utřídit, a budiž vám to štěstí přáno, je toho názoru, že vy jste ta pravá, kdo mi s tím pomůže.“

„A co si myslíte vy?“

„Oslíku, *dones bezpečně Mary...*“

„Myslím, že by mohla mít pravdu.“ Kývnu směrem ke stěně, kterou pokrývají dosažené úspěchy. „Chci tím říct... magisterský titul z Královské univerzity v Belfastu, Britská společnost psychologů, Britská poradenská a psychologická asociace. Velmi působivé. Já mám bakaláře z textilního designu. Nebo, jak tomu říká Steeleová, bakaláře z omalovánek.“

Ušklíbne se. Nebo si aspoň myslím, že to byl úsměšek. Ústa doktorky Dolores Allenové jsou podobná ústům Mony Lisy. Je to ten typ, kvůli kterému jste přesvědčení, že jste tak úplně nepochopili vtip. Když se nad tím zamyslíte, taková ústa jsou pro psychologa neštěstím. Úsměšky si jen málokdy získají hlubokou důvěru.

„Catrino, zajímalo by mě, proč o sobě mluvíte jako o *problému*? Tak sama sebe vidíte?“

Zavrtím se na židli a vrzání kůže naplní ticho. Snažím se vymyslet, jak odpovědět, aniž bych se musela hrabat ve svém nitru. „Každý se vymezuje na základě vlastních problémů, nebo ne?“

„Opravdu?“

„Jistě. Každý se něčím sebestmárá: *Jsem tlustá. Jsem svobodná. Jsem bez peněz.* Vezměte si například moji sestru Jacqui...“

„Vaše sestra nevešla do bytu prostitutky a nenašla tam holčičku celou od krve, jak češe svoji příšerně zřízenou matku.“

Emocionální výpad.

Výraz doktorky Allenové je prázdný, tón hlasu zcela neutrální, ale její slova jsou jako oštěpy, kterými mě vrhá zpátky do garsonky plné krve, moči a levného poničeného nábytku. Upřeně se na ni dívám a přitom se zoufale snažím ve své hlavě vyškrábat něco hloupého, na co bych se mohla soustředit. Cokoli, čím bych tu představu přebila. Nakonec se zaměřím na dětinský vtíp detektiva konstábla Craiga Cookea, který mi poslal dneska ráno. Něco o jeho penisu a Rubikově kostce, ale nemůžu si vzpomenout na pointu.

Doktorka se předkloní a já instinktivně couvnu. Jako zvíře, na které řvou. „Je mi líto, že vás provokuju, ale musíte myslet na to, co se stalo. Musíte se s tím konfrontovat.“

„Nevzdávej to oslíku, město Betlém je na dohled...“

Přitáhnu si kabát těsněji k tělu – učebnicově obranný postoj. „Jediná věc, s níž se musím konfrontovat, je, jak zastavit Steeleovou, aby mě nepřevelela. Slyšela jste tu novinku? Útvar finančního zpravodajství! Doktorko Allenová, můžu dělat spoustu věcí, ale *finanční zpravodajství* mezi ně nepatří.“

„Neměla byste nic odmítat. Možná že vraždy pro vás nejsou to pravé?“ Jazyková manipulace převlečená za otázku. Vede si dobře. „Proč vnímáte převelení jako negativní záležitost? Jak jsem pochopila detektiva šéfinspektora Steeleovou, je to právě naopak. Přeražení pro vás může být...“

„Přínosné? Dobré pro osobní rozvoj? Koukám, že jste dostala stejný pracovní mail.“

„Cynismus je zcela běžný stav mysli, do kterého se dostanou lidé, kteří prožili nějakou traumatizující událost.“

Tiše se zasměju do límce kabátu. „Cynismus je běžným stavem myslí policisty, doktorko Allenová. Vlastně jsem si docela jistá, že je součástí vstupních kritérií. To a schopnost uzvednout pětatřicet kilo.“

Natáhne se pro kávu, ale nespouští ze mě pohled. „Věříte tomu, že vám můžu pomoci?“

Dívám se na svoje dlaně a předstírám, že o tom přemýšlím. Jasnovidka mi kdysi řekla, že křivka dráhy mého srdce ukazuje, že se otevírám jen v situacích jeden na jednoho. Nejsem si jistá, že by s tím doktorka Allenová souhlasila.

Nakonec zvednu pohled. „Upřímně? Ne. Ale není to reflexe na vás. Už jsem podobnými sezeními prošla. Kvůli jiné věci. Taký to nepomohlo.“

Stále mluvím neutrálním tónem: „Jednalo se o něco relevantního, co bychom mohly prodiskutovat?“

„Ani ne. Šlo o jakousi kognitivní behaviorální záležitost týkající se menšího problému s jídlem. Rodinná mediace poté, co jsem tátovi objela klíčem jeho Audi TT a on mi vyhrožoval, že mi zlomí ruku.“

Nereaguje. „Catrino, myslíte si, že vám není pomoci?“

„Tak to bylo řečeno.“

„Opravdu? A kým?“

Odolám nutkání začít na prstech vypočítávat všechny lidi, protože si uvědomuju, že bych mohla vypadat mírně neuroticky. Nechci, aby se k mým školním záznamům přidala ještě „paranoidní porucha osobnosti“. I když vidět výraz Steeleové by za to snad i stálo.

Za tohle platím devadesát liber za hodinu? Abych se dozvěděla, co už sakra dávno vím? Cat Kinsellová vyšla z mateřského lůna a pomyslela si, že se na ni porodní asistentka dívá nějak zvláštně... Každý vám řekne, že...

„Řekl mi to táta,“ odpovím. „Opakovaně. A očividně i detektiv šéfinspektor Steeleová.“

Zmínku o tátovi znovu přejde – jiná terapie, jiná hodinová sazba. „Neukazuje zcela jistě skutečnost, že jste tady, že detektiv šéfinspektor Steeleová věří, že za pomoc stojíte?“

„Ale *no tak*. Nemáte všechna ta písmena za jménem proto, že jste naivní. Steeleová si jednoduše a prostě kryje vlastní zadek. Bojí se, že začnu kvílet, že mám *posttraumatickou stresovou poruchu*. Jakmile někomu třeba jen teče krev z nosu, hned ten problém přehodí na vás.“ Víím, že to zní sarkasticky, neuctivě a kdovíjak ještě. Snažím se taková nebýt, ale co k tomu můžu dodat? Pracuju na tom. „Omlouvám se, bez urážky...“

„V pořádku, Catrino.“ Nad mojí omluvou mávne kostnatou rukou plnou šperků. Všimnu si malého třpytivého peridotu, který se podobá tomu, co jsem kradla z mamčininy šperkovnice, abych mohla předstírat, že jsem vdaná za Garetha Gatese.

„Mimochodem, nikdo mi neříká Catrino. Dávám přednost Cat, jestli to nevadí.“

„Samozřejmě. I když jste nemusela čekat tři sezení, než mi to řeknete.“ Položí si ruce do klína a já cítím, že se na mě chystá vynaložit veškeré své *profesní schopnosti*. „Je pro vás často obtížné říct, co chcete?“

Et voilà.

„Ne,“ řeknu a dopiju poslední kapku kávy. „I když... když už jsme u toho, dávám přednost čaji.“

Usměje se a naškrábe pár slov. Podezřívám ji, že je to spíš něco ve smyslu „používá humor, aby odvrátila nekomfortní pocit“ než „nezapomenout obstarat čaj značky PG Tips“.

Mrňata venku přestala zpívat.

„Podívejte, vážně mi je fajn,“ říkám až *příliš* energicky na to, abych někoho přesvědčila. „Je mi líto té holčičky.“ Dýchám pomalu

a mluvím vyrovnaným hlasem. „Řekněte mi, bude si pamatovat všechno, co se stalo, nebo by na to mohla zapomenout? Časem?“

Mluvím o ní jako o „holčičce“, takže doktorka Allenová nezačne blekotat něco o *nadměrné empatii*, ale jmenuje se Alana-Jane a její oblíbená písnička je *Pět káčátek*. Vím to, protože mi řekla, že to zpívala mamce, když se ji snažila probudit. A taky vím, že dva dny jedla psí suchary, protože na nic jiného nedosáhla, i když se postavila na růžový kyblík. A vím, že na sobě měla pod krví potřísněnou bundičkou s kapucí tílko s nápisem TÁTOVA HOLČIČKA. A s *naprostou jistotou* vím, že její táta zabil její mámu, i když státní zastupitelství tvrdí, že čelíme nemožnému úkolu, když to chceme dokázat.

„Cat, z profesionálního hlediska mě zajímá jen to, co si pamatujete vy. A na co byste mohla zapomenout. Časem.“ Zavírá svůj blok, čímž dává najevo, že je naše *tête à tête* u konce. „Na naší první schůzce jste zmínila, že moc dobře nespíte. Zlepšilo se to?“

„Ne. Ale nikdy jsem nepatřila mezi dobré spáče.“

Napřímí se, jako by ji mé přiznání na chvíli povzbudilo. „Nějaké vysvětlení proč?“

Pokrčím rameny. „Až do mých osmi let jsme bydleli nad hospodou – to vám správné spánkové návyky upevnit nepomůže. Nebo možná proto, že jsem jedla pozdě večer? A pak ty mizerné laciné polštáře...“

Doktorka Allenová se postaví a pomalu zamíří ke dveřím. Nevypadá, že by ji moje příšerná odpověď přímo naštvála – nevím jistě, jestli lze výraz „naštvaný“ legitimně použít pro „seznam vhodných mimických výrazů specializovaného lékaře“ –, ale určitě jí přes obličej přelétl záblesk něčeho lidského. Tichý výkřik typu *do prdele, proč vlastně dělám tuhle práci?*, na který máme asi všichni nárok dvanáctý měsíc těžkého roku.

„A co ta holčička?“ Jsem rozhodnutá dostat odpověď, takže získávám čas a předvádím téměř groteskní výkon, když si zapínám kabát. „Myslíte, že to na ni určitě bude mít vliv? Dlouhodobě?“

„U tříletých dětí můžeme jen velmi těžko předvídat,“ povzdechne nakonec. „Pravděpodobně si nebude pamatovat detaily. Možná na tu *událost* zapomene nebo ji vytěsní. Ale je skoro jisté, že si bude pamatovat pocity. A ty si ponese celý život. Ve vztazích, v práci a tak dále. Silné, zakořeněné pocity strachu, úzkosti a nejistoty, kterým možná nikdy úplně neporozumí.“

Ostrá a hluboká bodnutí, když je nejméně očekáváte.

Ustavičný podprahový pocit strachu, který poznamená všechno, co děláte.

„A samozřejmě ve třech letech není dost stará na to, aby chápala smrt matky jako konečný stav. Jeho nezvratnou podstatu. Tento pojem s sebou za pár let přinese zcela novou komplexnost.“

Představím si svého synovce Finna – je mu šest a bojuje s pojmy jako brokolice, plavecký styl znak a třímístný součet.

„Koupila jsem jí vánoční dárek,“ přeruším ji rychle, abych zastavila příval jejích ponurých předpovědí. „Jednu z těch panenek z *Ledového království*. Myslím, že se jmenuje Anna. Elsa už byla vyprodaná.“

Doktorka Allenová nic neříká. V našem spravedlivě vymezeném společném čase jsem zjistila, že *nic* ve skutečnosti znamená *špatně* a že se z *nadměrně empatického* vánočního dárku budu zpovídat někdy později. Pravděpodobně až to budu nejméně čekat. Nebo ji možná jen špatně chápu? Možná že má jen jiné povinnosti. Třeba musí zachránit další duši nebo musí zvládnout vánoční nákupy. Možná že jakmile skončí šedesát minut, už ji to nezajímá. Nemám nejmenší ponětí, co ji vede k tomu, že dělá tuhle práci. A pravděpodobně ona má ze mě stejný pocit.

„Veselé Vánoce, Cat.“ Zámek ve dveřích cvakne a mě zaplaví vlna úlevy. „Dávejte na sebe pozor. Budete s rodinou, vidíte?“

„Samozřejmě,“ lžu. „Dvanáct hodin plných jídla a ubohé konverzace, jako všichni. Taky vám přeju veselé Vánoce, doktorko Allenová.“

Předpoklad, že *rodina* se rovná *přirozenost*, se zdá být poněkud utopický, když s ním přijde někdo, kdo má co do činění s vědou plnou dysfunkcí. Především po mé poznámce o *rodinných sezeních*. Ale mrazivý týden vánočních svátků v rozzářeném a rušném Londýně tohle s člověkem může udělat a já bych se cítila malicherně, kdybych na tu hru taky nepřistoupila. I když nevím jistě, jestli mám na Vánoce s rodinou žaludek.

A když o tom tak přemýšlím, nejsem si ani jistá, jestli jsem zvaná.

2

Horečnatě a morbidně jako Satanovi skřítki sedíme a čekáme v temných místnostech a toužíme po tom, aby nás přivedl k životu.

Vítejte na poklidné noční směně 4. týmu oddělení vyšetřování vražd. Kde jediným zločinem k vyšetření je *Kdo snědl poslední košíček s kandovaným ovocem detektiva seržanta Parnella?* a kde jediné otázky ve tři ráno klade Chris Tarrant v repríze pořadu *Chcete být milionářem?*

Víte, když pracujete pro mrtvé, pracujete pro notoricky nespolehlivé zaměstnavatele. Někdy na vás jejich zmučené duše útočí za každým prokletým rohem a dožadují se svého práva na spravedlnost. A vaše potřeba vyhovět jim nikdy nezmizí, ani když spíte. Kvasí vám v žaludku jako kari, které jste snědli pozdě večer, probouzí vás v nekřesťanskou hodinu a několik dní se cítíte špatně a vyčerpaně.

A jindy se neděje nic. Tedy nic nového. Jste jen zavaleni papíry a reprízami různých soutěžních pořadů.

Nikdo vás nemůže připravit na odstávku, na fázi, kdy sedíte za stolem, která následuje po zabití. Když jste v Hendonu, výcvikovém centru Metropolitní policie pro nové rekruty, jste oslněni cvičnými soudními síněmi a blikajícími modrými světly. A nikdy byste ne-

uvěřili, že se administrativa brzy stane vašim Bohem. A data vašim náboženstvím.

Já jsem na to tedy určitě připravená nebyla. I když, mám-li být spravedlivá, možná že nějaká varování zazněla. Jenže jsem je pravděpodobně neslyšela, protože se mi srdce hlasitě rozbušilo pokaždé, když se na posvátné scéně objevil detektiv vyšetřující vraždy, a především legendární detektiv šéfinšpektor Kate Steeleová.

Retardované dítě omdlévá před primabalerínou.

„Ok, otázka za třicet dva tisíc liber – kdo je svatým patronem všech kuchařů?“

Detektiv seržant Luigi Parnell, vedoucí noční směny skřítků – a mimochodem s Itálií má stejně společného jako sendvič se slaninou –, napřáhne svůj hrnek s logem Arsenalu mým směrem a mrkne na mě, jako bychom byli staří spojenci ze zákopů, i když to není ani půl roku, kdy vystoupil z lodě jménem Trestná činnost gangů a nastoupil sem na vraždy. „No tak,“ vybidne mě. „Ty a Seth jste tady za ty, co myslíš. Poučíte mě a Renée?“

Detektiv konstábl Seth Wakeman zvedne hlavu od učebnice a nenápadně si ze svetru smete drobký z ovocného košíčku. „Nemám ponětí, seržo.“

„Ani já ne,“ říkám. „Najdu to na Googlu.“

Parnell nasadí pseudoznechucený výraz a znovu se obrátí k televizi, přičemž si mumlá něco o vzdělání na soukromých školách a o tom, že Google zabíjí nezávislé myšlení. Detektiv konstábl Renée Akwaová se zasměje a nabídne mi chipsy. Bezmyšlenkovitě si naberu plnou hrst, i když jejich příchuť nepatří k mým oblíbeným. A před hodinou jsme zasmradili služebnu česnekovou pizzou.

Skvělá Renée Akwaová. Pětadvacet let má hodnost detektiva konstábla a je stejně neměnná jako Slunce. Jednou jsem si ji dobírala, když jsem ještě měla nějakou představu o povýšení, ale je

neuvěřitelné, jak může emocionální výstup v garsonce prostitutky zamíchat vyhlídkami na případný postup. Nehledě na názor, že u policie existuje jistá diskriminace.

Mžourám na obrazovku svého počítače, příliš letargická na to, abych si sáhla pro brýle. „Takže patronem kuchařů je svatý Vavřinec. A svatý Michael je patronem policajtů, kdyby vás to zajímalo. A taky je patronem všech nemocných a trpících.“

Parnell se nechytne a místo toho radši otravuje Setha. „Takže, Einsteine, jsi připravený na další test? Google ti bude k ničemu, až se budeš snažit zapamatovat *Revidovaný zákoník pravomocí policie při zatýkání*, ze kterého tě budou příští měsíc nadřízení zkoušet.“

Seth zasténá a předstírá, že se oběsí na ozdobné stužce. Začneme se smát, a tím pádem mizí koule úzkosti, která se nad námi houpala od chvíle, kdy jsem se navečer vrátila z pracovny doktorky Allenové. Pak se Parnell pohádá s Chrisem Tarrantem kvůli tomu, že Nil je *určitě* delší než Amazonka. A Seth nám předvede vlastní interpretaci koledy *Dvanáct vánočních dnů*, tak jak ji zpívá jeho ragbyový klub a která je mírně politicky nekorektní. Mluví i o tom, že je nejvyšší čas nazdobit vánoční stromek, zatarasit dveře a zastavit hodiny. Přemůže mě atmosféra kokonu naší útulné služebny, ve které my čtyři sedíme a kde se máme jako v bavlnce.

A pak úředník, který v ruce svírá lék proti nachlazení, všechno zkazí.

„Luigi, něco pro tebe mám,“ zaskřehotá mezi dveřmi. Když spolu mluví, snažím se zachytit nějaké detaily, ale Parnellova postava atleta koulaře blokuje veškeré zvukové vlny. Ale podstatu mám.

Tělo. Ženské. Leamingtonské náměstí u vchodu do zahrad. Hned za Exmouth Market.

Podezřelé okolnosti. Poldové z Islingtonu zajistili místo činu. Detektiv šéfinspektor Steeleová je už informovaná.

Exmouth Market.

Není to zrovna naše působišťe, ale když mají dva další týmy u oddělení vražd plné ruce práce s mrtvolami a vy jen posedáváte, ládujete se chipsy a odsouváte papírování, nezačnete diskutovat o hranicích své působnosti a pravomocí. Aspoň já bych tady nezačala. Parnell se o to pokusí.

S plíživým pocitem nepokoje, který odvane moji představu o svatyni, již jsem se ještě před dvěma minutami opájela, mě napadne, že moje pole působnosti to ve skutečnosti je. Přinejmenším v tom smyslu, že jsem s ním spjatá pupeční šnúrou.

Strávila jsem tam prvních osm let svého života.

Naposledy jsem slyšela, že se tam táta vrátil. A že vede naši starou hospodu.

Znovu obklopený svou starou partou.

A žije špatný život.

Každý večer v deset hodin se s přesností švýcarských hodiněk táta omluví – i kdyby se v baru, kde vládne, měla odehrávat jakákoli bitka – a ujde několik stovek metrů k zahradám Leamingtonského náměstí, aby si vykouřil jedinou cigaretu dne. Nikdy jsem nezjistila, jestli to dělá proto, aby se vyhnul mámě – evangelické bývalé kuřačce –, nebo to dělá z toho důvodu, že touží po chvíli samoty a pocitu duševního zdraví. Téměř každý večer jsem ho pozorovala z okna. Jakmile jsem uslyšela jeho kroky na šterku, odhodila jsem jakoukoli knížku, kterou jsem si četla u rozsvícené lampičky. Nakonec se z něj stala jen tečka někde v dálce, jako záblesk z telefonu nebo plamen ze zapalovače, ale svým způsobem mě to uklidňovalo. Byla jsem šťastná, že má pět minut klidu.

Jednou mě vzal s sebou. Bylo mi šest. Máma byla na návštěvě u tety Carmel, takže mě táta varoval, že se mezi námi jedná o *spe-*

ciální dohodu, což v podstatě znamenalo *tajemství*. Stejně jako všechno ostatní, co se dělo, když mě měl táta na starost (hranolky k večeri, bohorovný přístup k čištění zubů, nelegální noční poker s muži, které máma neměla ráda). Bylo to poprvé, kdy jsem se dostala do zahrad v noci. Často jsem tam chodívala ve dne – hrála jsem si na prodavačku v altánku s pódiem a skákala panáka na cestičce. Chvilí jsme si povídali o animovaném filmu *Příběh hraček* a o mé nové pérové bundě a pak se mě táta zeptal, jestli se takhle pozdě venku nebojím. Říkal, že většina dětí mého věku by byla vyděšená a řvala by, že chce domů.

Odpověděla jsem mu, že když je se mnou, tak se nebojím *ničeho*. Rozcuchal mi kudrny a řekl, že tak je to správně.

Ale dnes večer se bojím, nehledě na Parnella po mém boku, který je stejně solidní jako platany lemující obvod Leamingtonského náměstí. Nemůžu ze sebe setrást pocit, že to, že jsem se vrátila, nepřinese nic dobrého.

Nejedná se o pocit zkázy, jen o dotírající neklid.

Jakmile zaparkujeme před policejní páskou, přejdu k Parnellovi a nechávám se uklidnit jeho geniální nevrlostí.

„Čtyřicet mizerných minut, a všechno by bylo jinak. Problém by měl nějaký jiný otrapa a na mě by čekala horká sprcha a láskyplná náruč manželky. Máme smůlu, Kinsellová, zatracenou smůlu.“

„Mně to nevádí,“ lžu. „Nemám nikoho, kdo by mě objal nebo napsal horkou vodu. Tak mi tady s vámi klidně může umrznout zadek.“

Když to dostatečně často zopakuju, možná sama sebe přesvědčím. A pak se také možná dokážu přesvědčit, abych řekla Parnellovi a Steeleové, že jsem vyrůstala kousek odsud, asi na vzdálenost jednoho fotbalového hřiště. A že tátovi patří hospoda, která je tak blízko, že když jsou během teplých letních dní otevřené hlavní dveře, slyšíte jukebox. A že jsem nad tou hospodou žila do svých osmi let.

Než se všechno změnilo.

Ale nemůžu Steeleové poskytnout další důvod, aby mě převelela z vražd. Ne po tom výstupu v garsonce. Ne že by tohle bylo stejné. Neděláte nic proti předpisům, když jste si kdysi odřeli koleno na stejném místě, na kterém se najde mrtvé tělo. Ale hodnost detektiva šéfinspektora vám nedají, dokud si nevysloužíte aspoň čtyři pochvaly a dokud se nenaučíte využít příležitost. Tedy jakékoli příznání, že mám jen ten nejnepatrnější osobní vztah k tomuto případu, a Steeleová mě pošle hrabat se v nudných položkách Útvaru finančního zpravodajství dřív, než vyslovím *excelová tabulka*.

Zatímco Parnell pokračuje ve svém truchlivém žalozpěvu, naposledy všechno zvažuju a přitom pozoruju svůj obraz v okénku auta. Jediné, co vidím, je někdo, kdo potřebuje svou práci ve 4. týmu oddělení vyšetřování vražd, stejně jako potřebuje ostříhat ofinu a velkou dávku vitamínu C.

Je to jednoduché. Nic neřeknu.

Steeleová je na místě, oblečená k práci na místě činu, a baví se se dvěma forenzními techniky, kteří se zvedají a sklánějí k zemi, aby umístili tabulky označující stopy a důkazy.

„Bože, dostala se sem dost rychle,“ říkám. „Nebydlí až někde v Ealingu?“

Parnell se hrabe v kufru auta, takže má zastřený hlas, ale na náměstí je ticho jako v klášteře. „Pořád ti opakuju, že to není člověk. Nesprchuje se a neobléká jako my. Regeneruje stejně jako Terminátor.“ Napřímí se, zamává na Steeleovou a druhou rukou mi hodí náivleky na boty a ochrannou kombinézu. Steeleová na nás gestikuluje, abychom si pospíšili, a ukazuje na postavu stojící u vchodu do forenzního stanu. „No skvělý. Není to náhodou zátylek Vickeryové?“

„Nemáte snad náladu na to, aby se k vám v tomhle mrazu chovala s blahosklonnou nadřazeností?“

I když za jejími zády vtipkuju, nemám s Mo Vickeryovou žádný problém. Klobouk dolů před někým, kdo vydrží v příkopu osm hodin sbírat červy a říká tomu poslání. A když je vám šestadvacet, jste různolící a nastoupila jste do vlaku, kde se na hierarchii lpí skoro nejvíc z celé britské společnosti, blahosklonná nadřazenost je přesně to, co můžete očekávat. Jedná se o rituál, který můžete buď přijmout, nebo ignorovat.

Oblékáme se v tichosti. Parnell zápasí se zipem a já se snažím stáhnout do drdolu všechny vlasy, než mi Mo Vickeryová *znovu* řekne, „ať se jí radši vyčurám doma přede dveře“, než abych se přiblížila k jejímu místu činu s tou svojí hustou keltskou hřívou.

„Tak co o tom soudíte?“ kývnu směrem ke Steeleové. „Muselo dát pěknou práci odtrhnout ji od nízkotučné čokolády.“

Parnell vytáhne ze dveří auta e-cigaretu a rychle a zhluboka potáhne, v jeho tváři se však zračí touha po cigaretě velkých kluků. „Šéfka je kolem Vánoc trochu nervózní,“ řekne. „Běžnému občanovi se nelíbí představa, že na někoho čekají dárky pod stromkem, zatímco dotyčného rozřezávají na pitevně. Takže povolají vysokou šarži.“ Vyfoukne smrdutý oblak dýmu, ze kterého je cítit něco jako meruňka. „I kdyby se snad mělo jednat o bezdomovce. O starého tuláka, který si to ve velké truhle z kartonu namíří přímo do nebe. Zrovna na konci mojí mizerný služby.“

„Veškerý život je posvátný, seržo,“ podotknu s úsměvem odpadlého katolíka.

„To jo, stejně jako moje varlata. A Mags je bude používat jako kouličky na stromek, jestli tyhle Vánoce zase zkejsnu v práci.“

Bouchne dveřmi u auta a ten zvuk dodá jeho slovům konečnou platnost stejně jako úder kladívka při aukci. Přecházíme přes náměstí a podlézáme další policejní pásku. Parnellovi hlasitě zaprasí v kolenou a on sám zanaříká ještě hlasitěji.

Potlačím smích. Téměř.

„No jo, holka, nikdy nechtěj zestárnout.“ Kývnu směrem ke stanu, který připomíná, že ne každý dostane takovou šanci. „Dobře, tak nikdy neztloustni,“ dodá v rozpacích. „A každý den si dej olej z tresčích jater – ale tekutý, ne v tabletách, v tekutém je víc vitamínu D, což je dobrý na klouby.“ Vypadá spokojeně, protože dneska vykonal dobrý skutek. „A nepovídej, že tě strejda Lu nic nenaučí...“

„Roušky,“ vykřikne Vickeryová, aniž by se obtěžovala otočit. „Tenhle s ní už manipuloval. Nepotřebujeme další kontaminaci, děkuju vám.“

Soucitně se podívám na *onoho* mladého konstábla, který upravuje policejní pásku, ale nezdá se, že by byl vyvedený z míry.

„Mojí prioritou byla záchrana života,“ řekne takovým způsobem, že na něj máma musí být opravdu hrdá. „Je mi líto, ale musel jsem zkontrolovat tep. Svědkyně byla trochu...“ Pravou rukou naznačí, jak pije. „No, nebyla si jistá, že je opravdu mrtvá.“

Vickeryová střílí vražedným pohledem směrem k dívce sedící v zadní části sanitky, která má na sobě boty na jehlovém podpatku a příkrývkou z termofólie. Pak se znovu podívá na naše neod diskutovatelně mrtvé tělo. Chtěla bych podotknout, že je opravdu ohromný rozdíl v tom, jestli vás někdo do telefonu zdvořile informuje o mrtvole, nebo když o ni doslova zakopnete a máte přitom usmažený mozek po pár koktejlech sestávajících z panáků Jägermeistera a energetického drinku, a ještě k tomu panikaříte kvůli odjezdu vlaku. Ale tenhle názor si nechávám pro sebe.

Steeleová kývne směrem k sanitce. „Pak si s ní promluvte, Kinsellová. Máte k ní blíž věkem. Možná z ní ještě něco dostanete.“

Přikývnu a pak vstoupíme do forenzního stanu. S Vickeryovou v čele.

Venku vládne neproniknutelná tma, jak už to často v Londýně bývá, ale uvnitř se kvůli ledsvětlům a bleskům z fotoaparátů v centru dění ocitá plně vybarvená hrůza posledních hodin této ženy. Několik vteřin váhám, než se podívám dolů, a tiše odpočítávám jedna, dva, tři. Prudce a mělce dýchám a pak si uvědomím, že se na mě Steeleová dívá – našťavaně, nebo s obavami, to nevím jistě. Obvykle je to směsice obojího. Když napočítám do čtyř, udělám to, co nevyhnutelně udělat musím, a sježu pohledem dolů, takže vidím něco, čemu už opravdu nemůžete říkat obličej. Spíš nevkusná halloweenská maska – zakrvácená hlava, vlasy až na pár blondatých pramenů, které, jak se zdá, přežily tu záplavu krve, absolutně slepené. Na krku má několik dlouhých tenkých řezných ran, jako kdyby někdo brousil nůž. Klekám si, a když jsem blíž u těla, něco cítím. Ovocně květinový parfém, který byl použitý nedávno, a také závan něčeho jako aviváž ze správně ošetřeného kabátu.

Vůně nedávného života.

Působí na mě depresivněji než štiplavý zápach smrti.

Zvedá se mi žaludek, takže se rychle postavím. Příliš rychle. Snážím se krýt, a proto nabízím Parnellovi svoje místo s trochu lepším výhledem, ale Steeleová do mě vidí. Obvykle nejsem tak úslužná.

Stáhne si roušku. „Jste v pořádku?“

Definujte „v pořádku“. Nebrečím, nezvracím ani neomdlim, což je víc, než může být řečeno o tom, co se stalo v *té garsonce*. Ale v pořádku? To asi těžko.

Před očima mám směnu, při které se nimráám v zanedbatelných finančních částkách.

„Jsem v pohodě, šéfe.“ Dokonce se mi podaří nepatrný úsměv. Doufám, že se mi odráží i v očích.

„Máme občanku?“ zeptá se Parnell a různě natáčí hlavu ve snaze získat nějakou představu o jejím obličej.

„Ne, ale v kapse měla účtenku, kterou jsme vyfotografovali a rozeslali. Renée už prověřuje rejstřík pohřešovaných osob, ale upřímně řečeno, abychom pokročili, budeme potřebovat víc, než že se jedná o *ženu a blond*.“ Steeleová si mávne rukou před obličejem. „A kvůli té krvi je poměrně těžké v tuhle chvíli odhadnout její věk. Ruce vypadají mladistvě, i když moje ruce prý také, a to už nejsem žádný zajíc.“

„Možná že nepatří mezi hledané osoby, jestli si o ni zatím nikdo nedělá starost,“ řekne Vickeryová a zblízka si prohlíží ženin krk. „Není mrtvá dlouho.“

Ztěžka polknu, aby mi hlas zněl přirozeně. „Takže kdy to odhadujete, Mo?“

Náš vztah není zrovna takový, abych ji mohla oslovovat „Mo“, ale zdá se mi na místě určitá neformálnost.

Vickeryová se otočí. Mluví na Steeleovou a mě ignoruje. „*Odhaduju*, že určitě nebyla zabita tady. Není zde dost krve na to, abychom mohli předpokládat, že k útoku došlo na tomto místě. A promodralost těla není na různých místech stejnoměrná, což svědčí o tom, že se s tělem určitě hýbalo. Bohužel to také současně znamená, že bez toho, abychom znali primární místo zločinu, bude velmi těžké určit přesný čas smrti.“

„A zkušený odhad?“ ptá se Parnell.

Vickeryová si neodpustí dobře nacvičený povzdech a pak jemně stiskne ženinu čelist. Všichni se nakloníme blíž. „Jak můžete vidět, rigor mortis je v počátečním stadiu. Obličejové svaly jsou mírně ztuhlé, což napovídá, že je mrtvá přibližně dvě nebo tři hodiny. Ale vše záleží na tom, jestli bylo tělo od samého začátku venku, nebo jestli leželo nějakou dobu uvnitř a až poté se ho zbavili. Rektální teplota je třicet čtyři stupňů, ale ani to mi neřekne nic konkrétního, dokud nebudu vědět, kde se tělo nacházelo. Pro-

modralost je poměrně slabá, z čehož soudím, že je mrtvá méně než čtyři až pět hodin.“

„Příčina smrti?“ zeptá se Steeleová se sarkastickou nadějí v hlase.

Vickeryová se ironicky usměje. Nejsem si jistá, jestli je vůbec schopná usmát se nějak jinak. Každým výrazem obličeje dává najevo buď stopu opovržení, nebo nechápavého úžasu.

„Vyberte si. Má ošklivou ránu na přední části hlavy. Případné petechiální krvácení by mohlo vysvětlit kontuzi kolem krku, ale dokud rány na krku nevyčistím, nemůžu si být jistá. A mimochodem – předpokládám, že tyto řezné rány *nejdou* příčinou smrti. Jsou ošklivé, ale nepřilíš hluboké. V žádném případě neprošly hrtanem.“

„Známky váhání?“ navrhuju. „Musel si dodat odvahu?“

Neochotně přikývne. „Možná. Nebo by se mohlo jednat o staromódní typ mučení.“

Možná a mohlo by. Klíčová slova každého místa činu.

Steeleová si povzdechne. „Mo, zatím beru i odhad příčiny smrti. Erudovaný, nebo jestli chceš, zcela předběžný.“

„Jak si přeješ, ale bez záruky.“

Jako kdybychom se odvážili brát to jinak. Dokonce i Steeleová kolem Mo Vickeryové našlapuje zlehka, což je s podivem vzhledem k tomu, že se trádaje, že náměstkovi zástupce komisaře řekla, aby se *zklidnil*.

Vickeryová vyjde ze stanu a Parnell se Steeleovou ji okamžitě následují. Zhluboka vdechují mrazivý vzduch. Něco mě drží na místě. I když je to jen okamžik, jen několik úderů srdce, jsme tady jen já a ona – zakrvácená blond neznámá ve svém praktickém zimním kabátě a kotníčkových botách na nízkém podpatku.

Pohnu se, když si Steeleová odkašle, aby mi připomněla, že trpělivost Vickeryové není nevyčerpatelná.

„Můj odhad je, že byla uškrcena,“ říká Vickeryová, když se k nim připojím. „Nejdřív ji někdo udeřil tupým předmětem do hlavy, takže byla ochromená, a poté ji uškrtil. Říkám ochromená, protože člověk bojuje ze všech sil, když ho někdo škrtí. A tady nevidím žádná zřejmá obranná zranění. A taky,“ v bocích se mírně předkloní, což je, jak poznávám, jogínská pozice určená k protažení páteře, „má tahle žena dlouhé nehty, takže bych čekala, že na dlaních bude mít nějaké otlaky, kdyby byla v době smrti při vědomí. Při škrcení obět zcela běžně zatíná pěsti.“

„Mohla být svázaná? Zdrogovaná?“ navrhuje Parnell.

Vickeryová se zhoupne a napřímí, přičemž mírně zakolísá. Předstíráme, že jsme si toho nevšimli. „Zdrogovaná, to je možné. Spoutaná, to je nepravděpodobné. Na zápěstích nemá žádné viditelné stopy. Víc budu vědět, jakmile ji budu mít na stole.“

Parnell vypadá, že ho představa, že ji odvezou do márnice, docela vzala. Jako kdyby byla díky hvězdám před úsvitem a příslibu nového dne nějak méně mrtvá. Taky mě to sebralo, ale jsem si vědoma toho, že brzy budeme mít obecnstvo – na západní straně náměstí už svítí pár světel v koupelnách –, takže si jdu promluvit se svědkyní.

Zblízka se zdá ještě mladší a taky opilejší.

Zdrží mě zdravotník s mírným předkusem. „Tamsin Blacková, devatenáct let. Bohužel jsme z ní moc nedostali. Myslím, že zkonsumovala i něco víc než jen alkohol, jestli chápete, co tím chci říct.“

Líbí se mi, jak říká *zkonsumovala* – jako nějaký jakobínský aristokrat. Takže ho obdařím milým úsměvem, který nepřekročí hranice *vhodného chování na místě činu*. „Kdy si s ní budu moct promluvit?“

„Můžete to zkusit hned, drahoušku, ale moc bych si od toho nesliboval. Víc zvrací, než mluví.“

Jako na povel sebou dívka prudce škube. Jedná se jen o nepatrný pohyb, který doprovází trocha jantarově zbarvené žluči.

Podívám se na zdravotníkovu jmenovku. „Nevím, jak vás, Phile, ale mě docela ohromuje, že byla vůbec v tomhle stavu schopná zavolat.“

Phil vypadá nervózně a mne si ret. „Mám dojem, že taky byla schopná vyvěsit to na Facebook. Viděl jsem, jak jí to zablikalo na telefonu. Je mi líto.“

Uvnitř zasténám. „To není vaše vina. Díky, že jste mi to řekl. Měla bych se radši pokusit zařídit, aby to zmizelo, než se na to ráno podívají její kamarádi.“

Chci odejít, ale pak někdo řekne něco o záchvatu paniky, takže se ohlédnu a sleduju, jak se odborníci snaží vysvětlit základy diafragmatického dýchání někomu, kdo má co dělat, aby ovládl vlastní močový měchýř. Tamsin Blacková je apatická, pod vrstvou tmavého make-upu prosvítá bledost a vypadá tak zranitelně mladě, že musím odolat nutkání přistoupit k ní blíž a vzít ji za ruku. A říct jí, že jí rozumím a že se mnou může mluvit. Říct jí, že ta brutální scéna vybledne.

V podstatě jí zalhat, že se tolepší.

Pak si uvědomím, že jsem *nadměrně empatická*, takže zamířím ke Steeleové a ihned jí o všem referuju. Steeleová dostatečně dlouho zvedá oči v sloup, ale upřímně řečeno se jedná o bitvu, kterou jsme vzdali už dávno. Facebook ve více případech pomohl, než uškodil, takže jsme se s tím naučili žít.

Parnell zívne. „Tak jaký je další plán, šéfko?“

„Musím počkat, než s tím tady skončí. Musím dát povolení k přemístění těla,“ odpoví Steeleová a kývne směrem k technikům, kteří zajišťují místo činu.

„Pak pojedu rovnou na ředitelství, kde se dohodneme na dalším postupu. Vy dva tady ještě chvíli zůstaňte. Posily, které provedou

běžné vyšetřování v okolí, za pár minut dorazí. Mohl bys je informovat, Lu? *Doufejme*, že něco zjistíme ze záznamů průmyslových kamer. Teď ale pracujeme s předpokladem, že ji sem někdo musel přivést, takže někdo možná slyšel nějaké auto?“

„Zvláštní místo, aby se tady člověk zbavil těla, nemyslíte?“ říkám. „Bylo by jednodušší nechat ji někde jinde než přímo uprostřed Londýna.“

„Možná zpanikařil? Poslouchejte, Kinsellová, zkuste to ještě jednou s tou svědkyní, než nám ji odvezou do Univerzitní nemocnice, ano? Víím, že se nemůžeme spolehnout na to, co z ní dostaneme, ale přinejmenším to budeme mít z první ruky. Chci její výpověď dřív, než se tady zjeví její ochránářská matinka a začne nám říkat, že si toho její andílek prožil už dost.“

Přesně to by řekla moje máma. Jednou mě pěkně seřvala, když jsem v půl páté ráno chodila po Londýně opilá a napůl svlečená.

Bože, máma mi tak chybí. Pro zbytek světa jste jen živá, rostoucí masa buněk. Váš mozek se plně formuje a kosti se vám začnou prodlužovat, a než si to uvědomíte, jste dospělý člověk s občankou, od kterého se očekává, že bude řídit auto, platit účty a že nezapomeneme koupit fólii na potraviny. Ale pro mámu budete pořád tak trochu hloupoučké stvoření. Holčička, která se ošklíbá nad ovesnou kaší, ale stejně ji sní.

Tohle mi chybí. Chybí mi ten pocit, že jsem poloviční hlupáček a že mě za to někdo miluje.

V poslední době jsem posedlá tím, co by si o mně máma myslela v mých šestadvaceti. Co by řekla, kdyby mě teď viděla. Venku z postele a produktivní ještě před obědem.

Zcela upřímně si myslím, že by mě nepoznala. Spravedlivě musím uznat, že jsem nebyla adolescent, se kterým by bylo snadné pořízení. Táta často říkal, že k mému usměrnění by byla nutná že-

lezná pěst i vůle – ne že by se o to někdy pokusil, samozřejmě. Takže raději tvrdil, že *on* nemá žádný důvod mě usměrňovat, když mi stejně nerozumí. Když se *nemůže dostat na moji úroveň*.

Já jsem ho ale prohlédla. Přesně jsem věděla, co je zač.

Viděla jsem, jak se dívá na Maryanne Doyleovou, a viděla jsem i mnohem víc.

A pár věcí jsem i slyšela.

Ne že bych mu o tom někdy řekla. Nebo někomu jinému. Dětský strach, kvůli kterému jsem mlčela, se postupně změnil ve vzpouru teenagera – mnohem zábavnější způsob, jak dát průchod své nenávisti, než se hrabat v minulosti a vytahovat obvinění. A v posledních letech jsme zakotvili v určitém nenávisném patovém stavu. Ve stavu žhnoucí apatie.

Jdi mi z cesty a já půjdu z cesty tobě.

Jsem si jistá, že máma věděla, že ji miluju. Určitě jsem jí to říkala dostatečně často. Každé ráno a každý večer. A mezitím jsem jí poslala několik textovek.

Miluju tě. Jsi nejlepší, mami! Pusu, pusu, pusu.

A *určitě* mě teď vidí. Podle stejné jasnovidky, která mumlala otřepané fráze o mé čáře života, je máma pořád se mnou a je na mě hrdá. *Určitě* se ráda dívá, jak tancuju. To ji utvrzuje v tom, že jsem její ztrátu překonala. Neměla jsem to srdce říct té mizerné šarlatánce, které jsem zaplatila šedesát liber za hodinu utěšujících čarodějnických žvástů, že tancovat mě můžete vidět jen *tehdy*, když jsem opilá na šrot. A na to by se máma *určitě* nedívala ráda. Koho by taky těšilo sledovat své nejmladší dítě, jak natřásá zadkem před skupinou povykujících IT konzultantů a přitom se snaží nevyzvrátit panáky broskvové vodky.

Den matek 2013.

Nemají pro mě nic jednoduššího nebo méně chaotického.

„Vypadáte dost otřeseně, holka.“ Jako by mi četla myšlenky, Steeleová mi předstíraným mateřským gestem položí ruku na rameno. „Sejdeme se v jednu odpoledne. Ale mezitím jděte domů a pár hodin se prospěte. To je rozkaz, pro vás oba.“ Říká „oba“, ale dívá se na mě. „Myslím to vážně. Zůstaňte tady maximálně hodinu...“

Zůstali jsme tři hodiny.

Tři hodiny, během kterých jsme zjistili jen velmi málo.

Mluvila jsem znovu se svědkyní, ale nedá se to označit za výpověď, protože jen několikrát bez souvislostí pronesla *tolik krve*, jak bizarní ztělesnění Lady Macbeth. A stále se dovolávala mámy. Parnell dle instrukcí informoval skupinu policistů, kteří dorazili, aby obešli okolní domy a vyptávali se, jestli někdo něco neviděl. Jednalo se o šest mužů a žen, kteří se zločinem bojují s pomocí dotazníků a pevné podložky pod papír. Dokonce jsme se k nim přidali – blýskali jsme svými policejními odznaky před zmateně se tvářícími lidmi, kteří si ještě nevyčistili zuby a měli rozježené vlasy. A výsledek – nula. Samá *nic* a jedno nejisté *možná*, které stejně nezapadalo do naší časové osy.

Po třech hodinách šíření hysterie Parnell oznamuje, že jde domů, kde ho čeká sex, slanina a vana plná pěny. A že je mu jedno, v jakém pořadí.

Já se nezmíním, kam půjdu.

3

McAuleyho stará pivnice. Zkráceně Maccers.

Hospoda mého táty.

Domov.

Právě teď je mým domovem pokoj tři krát dva a půl metru pod střechou rodinného domu Dawsonových ve Vauxhall, kde mám vlastní umyvadlo a záchod, dvě police na jídlo a zoufalý pocit viny, že ze svého pokoje bylo vykázáno dítě náhradou za sumu pěti set liber měsíčně, protože Claire Dawsonová přišla o práci, takže potřebují podnájemníka.

Mým domovem byl od osmi let pětipokojový, samostatně stojící a nově postavený dům v Radlettu. V *cul-de-sac*, oznamovala máma, jako kdyby slepý konec čehokoli byl něco, o co člověk usiluje. Musela jsem si najít, co ten výraz znamená.

Skutečným domovem pro mě ale bylo místo, kde jsem se formovala a kde jsem bývala nejšťastnější. Tedy McAuleyho stará pivnice.

Když jsme hospodu opustili, byla jsem ještě dítě a moje sestra trvá na tom, že jediný život, který jsem znala, sestával z vlastní koupelny a satelitního vysílání Sky. Ale nemůže se víc mýlit. Vyba-vuju si každou minutu, kterou jsme nad McAuleyho pivnicí prožili. Oprýskanou barvu a otlučený nábytek. Táta kasíruje a máma uklí-

zí. Byla jsem tam zatraceně spokojená. Správné hospodské dítě, které běží v sobotu ráno ze schodů, aby sebralo drobné, které tam předchozí večer lidi ztratili. Dítě, které krade chipsy a leští půllitry. Které se naučí slovo *píča* a taky hrát kulečník.

Hospoda se změnila. Má barvu čírkové modři namísto dřívějšího odstínu špinavých cihel. Vsadila bych se, že o ní Jacqui mluví jako o *místu se slibným potenciálem*, což znamená, že tam hipsteři pijou whisky ze skleniček od hořčice. Méně *nálevna* a více *gastro-pub koncept*. Když jsme tady v devadesátých letech bydleli, buď jsme jídlo dávali do mikrovlnky, nebo jsme ho smažili. A když jsme zatoužili být trochu kosmopolitní, přidali jsme snítku petržele. Teď na venkovní tabuli stojí nabídka *Nakládané krevety s jablky a křenem* a *Pomalou připravovaná porchetta*. V dohledu žádné jídlo smažené ve vysoké vrstvě oleje.

Několik světel svítí, ale je příliš brzy, aby bylo otevřeno. Takže obejdu dům a vyjdu po schodišti k nouzovému východu, kterému jsme zcela nelogicky říkali hlavní vchod.

Co to dělám? Proč jsem přišla? Ještě není ani deset, táta tady pravděpodobně nebude.

Zvuk mých kroků na požárním schodišti se rozléhá stejně jako kdysi a dveře se otevřou dřív, než dostávám šanci zapátrat po zvonku. Nestojí v nich ale táta, nýbrž jeho lacinější kopie. Muž, který se chtěl podobat tátovi, ale notně pohořel, takže utekl do Španělska, kde točil pivo ve striptýzovém klubu. Nebo si to tak aspoň myslím.

Mezi dveřmi stojí můj bratr Noel a tlustými špinavými prsty si mne ospalé oči. Máme stejně tvarované rty a oba jsme alergičtí na měkkýše, ale jinak nemůžeme být odlišnější. Tedy určitě se o to snažíme. Je mohutnější, než když jsem ho naposledy viděla. Jeho směšně objemné paže nemají vyvážený poměr svalů a tuku. Plnou